

Arrest

nr. 313 848 van 1 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 12 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat C. DE TROYER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en bent geboren in 1999 in Musakhel, in het Pachiragam district, in de provincie Nangarhar. Daarna bent u opgegroeid en heeft u altijd gewoond in Mawlawi Khalis Family in Nangarhar, in zone nummer 6. U bent Pashtoun, soennitisch moslim en bent naar school gegaan tot de 12e graad in Afghanistan.

Uw vader heet N. en uw moeder heet S.. U heeft vier broers, genaamd N. A., K., A. en O.. Zij wonen allen nog in Afghanistan. U heeft ook een nonkel, genaamd S. M.

Toen u 12, 13 of 14 jaar oud was of toen u ongeveer in de 7e of 8e klas zat, ontmoette u een meisje genaamd K.. Zij woonde zelf in Khush Kumbad Camp in Jalalabad. Haar maternale ooms woonden in jullie buurt en u zag haar voor het eerst toen zij bij hen op bezoek kwam. Op een dag ontving u een brief van haar waarin stond geschreven dat zij u leuk vond en waarin ze vroeg om uw nummer te geven. Later gaf u een gsm aan haar via een kind van de familie, genaamd A., en hielden jullie telefonisch contact. Jullie zagen elkaar in het geheim. Doorheen de jaren spraken jullie elkaar ongeveer zes of zeven keer. In totaal kenden jullie elkaar zes of zeven jaar lang toen u in Afghanistan was.

Jullie hadden ongeveer twee jaar een relatie toen u besloot om het aan uw moeder te vertellen dat u haar leuk vond en dat u haar een aanzoek wou doen. U besloot dit op dit moment te doen omdat iemand anders toen een aanzoek zou gedaan hebben aan K. Ongeveer één jaar voor u uit Afghanistan vertrok, kwam ook uw vader dat te weten. Uw vader en ook uw nonkel S. M. waren gekant tegen de relatie. U besloot uw familie in te lichten om hen te vragen een aanzoek te doen aan K. Toen u uw familie op de hoogte bracht, namen ze uw gsm af, schoren ze uw hoofd kaal en lieten ze u gedurende drie of vier maanden uw gsm niet gebruiken. Uw vader zei toen dat u het huis moest verlaten of dat hij u anders ging vermoorden. U probeerde uw familie meermaals te overtuigen om een aanzoek te doen maar ze accepteerden dat niet.

Ongeveer één of anderhalf jaar voor uw vertrek probeerde u zelfmoord te plegen door onkruidverdelger of insectenspray te drinken omdat uw familie niet accepteerde dat u een huwelijksaanzoek wilde doen aan K. U verloor toen het bewustzijn en kwam later opnieuw bij bewustzijn in het publieke ziekenhuis van Nangarhar. Uw paternale nonkel was daar toen aanwezig. Iedereen van de familie in Pachiragam en dorpelingen kwamen te weten dat u zelfmoord probeerde te plegen. Daardoor was u beschaamd en werd u bespot en was het voor u moeilijk om daar nog verder te leven.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan reeds vijf jaar geleden. U werkte twee jaar lang in Turkije, verbleef ook één jaar in Servië en was in totaal ongeveer vier jaar onderweg richting België, waar u aankwam op 10 januari 2022. U diende vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 11 januari 2022. U vreest bij terugkeer te worden vermoord door uw eigen familie omwille van de relatie die u had met K.

Wat betreft uw familieleden bent u nog in regelmatig contact met uw moeder en één van uw broers. U bent tot op vandaag ook nog dagelijks in contact met K. via de telefoon. Toen u Afghanistan verliet was niemand van de familie van K. op de hoogte van jullie relatie. K. vertelde echter wel dat haar moeder er nadien achter kwam dat jullie een relatie hadden via de vrouwen van haar maternale nonkels omdat K. haar geheimen deelde met sommige van haar maternale neven.

Ter staving van uw verzoek legt u uw eigen taskara neer (1), en een mail van uw advocaat met opmerkingen omtrent de vragenlijst CGVS (2).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uw advocaat haalt op het einde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS nog aan dat er rekening gehouden dient te worden met uw psychologische toestand (CGVS, pagina 20). In dit opzicht haalt u tijdens uw persoonlijk onderhoud enkel aan dat u een zelfmoordpoging zou ondernomen hebben in Afghanistan omdat uw familie niet accepteerde dat u een huwelijksaanzoek wilde doen aan K. (CGVS, pagina 10). Hieronder werd reeds aangegeven om welke reden er geen geloof gehecht kan worden aan uw vluchtmotieven, waaronder deze zelfmoordpoging die u ondernomen zou hebben. U legt ook verder niets neer ter ondersteuning van enige psychologische problemen. Nog maakte u geen enkele vermelding van dergelijke of andere problemen bij de DVZ toen u daar gevraagd werd naar bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ). Er kan dan ook niet aangenomen worden dat er in uw hoofde sprake zou zijn van enige psychische of andere problemen die uw deelname aan de procedure internationale bescherming zouden bemoeilijken.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw eigen familie omwille van een verboden liefdesrelatie die u had met een meisje, genaamd K., en omwille van de problemen die daaruit voortvloeiden (CGVS, pagina 9-10). Er dient echter te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw vluchtmotief.

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat u de door u afgelegde verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met betrekking tot meerdere persoonsgegevens en u ook uw asielrelaas wijzigde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, pagina 3-5). U verklaarde aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat mensen u veel dingen suggereerden toen u naar het interview op DVZ ging en dat u tijdens uw vorig interview niet uw eigen verhaal verteld heeft, maar dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zou vertellen wat was gebaseerd op de waarheid (CGVS, pagina 3-4). Waar u op DVZ verklaarde naar school te zijn gegaan tot de derde graad lager onderwijs (DVZ, verklaringen dd. 22 februari 2022, 6), verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS plots naar school te zijn gegaan tot de 12e graad (CGVS, pagina 5). Daarnaast verklaarde u op DVZ ook verloofd te zijn met K. (DVZ, verklaringen dd. 22 februari 2022, 8), maar zei u op het CGVS dat jullie niet verloofd zijn maar baseerde u uw problemen in Afghanistan op de verboden liefdesrelatie relatie die u met haar had (CGVS, pagina 4, 9-10). U verklaarde op DVZ ook dat u landbouwer was van beroep (DVZ, verklaringen dd. 22 februari 2022, 7), maar verklaarde u op het CGVS dat u nooit een beroep gehad heeft maar louter student was tot aan uw vertrek (CGVS, pagina 4). Bovendien moet worden opgemerkt dat u in Frankrijk een andere geboortedatum opgaf, namelijk 10 maart 1998, zoals blijkt uit de gegevens die op basis van de Eurodac hit werden teruggevonden in Frankrijk (zie administratief dossier, Dublin procedure). Hierop gewezen, stelt u dat u veel rookt en daardoor niet meer weet wat u daar zei, en kan u geen specifieke reden aangeven waarom u daar een andere geboortedatum opgaf (CGVS, p. 4). U slaagt er hiermee dan ook niet in bovenstaande te verschonen. Wat betreft het door u aangehaalde vluchtmotief, verklaarde u op DVZ dat u samen met uw vader deelnam aan het verzet tegen Daesh en dat uw vader werd ontvoerd door Daesh (DVZ, Vragenlijst CGVS, 15 juni 2022, 2-3). Die verklaring trok u dus in tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. U wijzigde uw asielrelaas naar het hebben van een verboden liefdesrelatie met K., zoals hierboven reeds werd aangehaald (CGVS, pagina 4-5). Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze de asielinstanties van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en deze instanties correct in te lichten over zijn identiteit, nationaliteit, leeftijd, achtergrond en ook die van relevante familieleden, plaatsen van eerder verblijf en de afgelegde reisroute en problemen die hem ertoe genoopt hebben zijn land van herkomst te verlaten. Een verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. Aan het feit dat verzoeker zich wendt tot de autoriteiten in België teneinde er een status van internationale bescherming te bekomen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan hij de bescherming vraagt. Verder geschiedt de behandeling en het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen. Er werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud ook meermaals gewezen op de vertrouwelijke behandeling van uw verklaringen en uw plicht tot medewerking. Dat u desondanks weigerde om dergelijke informatie te geven, die belangrijk kan zijn voor het CGVS om haar onderzoek volledig te kunnen voeren, valt opnieuw niet te rijmen met een ernstige vrees voor vervolging of het lopen van een risico op ernstige schade. U bent immers zelf verantwoordelijk voor het brengen van uw werkelijke asielmotieven. Dat u dit op aanraden van anderen niet deed, kan hiervoor niet volstaan als verschoning. Het belang hiervan werd bovendien uitdrukkelijk opgenomen en vermeld in het voorafgaand advies in de vragenlijst van het CGVS die werd afgenomen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, vragenlijst dd. 15 juni 2022). De vaststelling dat u wat dit betreft in gebreke bent gebleven en u heden volledig nieuwe asielmotieven aanbrengt, ondermijnt reeds uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze.

Daarnaast zijn uw verklaringen omtrent de voorgehouden relatie die u zou gehad hebben met K. en de problemen die daaruit voortvloeiden niet geloofwaardig.

U vertelde dat u haar ontmoet heeft toen u rond 12, 13 of 14 jaar oud was (CGVS, pagina 10). Gevraagd of u meer in detail kon vertellen hoe jullie elkaar hebben leren kennen, vertelde u dat K. af en toe naar het huis van uw maternale oom kwam, dat jullie elkaar zagen aan de voordeur van het huis en dat u haar uw nummer gaf en jullie later afspraken (CGVS, pagina 11). Gevraagd wanneer u haar voor het eerst ontmoette, zei u dat jullie voor het eerst contact hadden zes of zeven jaar voordat u uit Afghanistan vertrok. Toen u ter bevestiging werd gevraagd of u haar voor het eerst ontmoette ongeveer zes of zeven jaar voordat u uit Afghanistan

vertrok, veranderde u uw verklaring en verklaarde u dat het ongeveer vier jaar was voordat u het land verliet (CGVS, pagina 11). Dat u hierover al niet consistent blijkt, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze relatie.

Wanneer u gevraagd werd wie de eerste stap nam, zei u dat soms K. vroeg om af te spreken en soms u (CGVS, pagina 11). Die verklaring is echter geen antwoord op de vraag die u gesteld werd. Gevraagd hoe u er dan achter kwam dat ook zij geïnteresseerd was de eerste keer dat u haar zag, dan zei u dat u op een dag een brief van haar kreeg waarin stond geschreven dat zij u leuk vond en waarin ze vroeg of u uw nummer kon geven (CGVS, pagina 12). Later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat een meisje die een jongen kan contacteren via een gsm als vuil wordt gezien (CGVS, pagina 15). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat K. op die leeftijd de stap zou zetten om toenadering te zoeken, gelet op de Afghaanse context, laat staan een dergelijk risico zou nemen om een brief te schrijven en uw nummer te vragen. Gevraagd hoe u die brief ontving, zei u dat een jong kind naar u kwam, dat K. huilde als ze naar u kwam en dat zij voor de deur van het huis van haar maternale oom stond. U verklaarde voorts dat u begreep dat zij het was als u de brief las (CGVS, pagina 12). Ter verduidelijking werd gevraagd of de brief werd afgegeven door het kind of K., waarop u antwoordde dat het kind u de brief gaf en dat u te ver weg was van het huis (CGVS, pagina 12). Enerzijds zegt u dat u te ver weg was van het huis, maar anderzijds verklaarde u wel dat u haar zag staan aan het huis van de maternale oom. U bent dus erg inconsistent in uw verklaringen. U vertelde nadien opnieuw over de eerste keer dat jullie elkaar zagen en verklaarde daaromtrent dat jullie elkaar toen de handen hebben geschud, elkaars handen vasthielden en jullie elkaar ontmoetten voor ongeveer tien of vijftien minuten aan de deur van het huis van de maternale oom (CGVS, pagina 13). Gevraagd of jullie dan niet bang waren dat iemand jullie zou zien als jullie aan de deur stonden, zei u dat jullie op dat moment emotioneel waren en dat u niet meer om uw eigen leven gaf (CGVS, pagina 13). Die verklaring kan echter niet overtuigen, omdat u hier spreekt over de eerste keer dat jullie elkaar ontmoetten en jullie elkaar toen nog niet kenden. Het is niet aannemelijk dat jullie toen al van de eerste ontmoeting danig verliefd of emotioneel waren dat jullie geen risico's in overweging namen in de Afghaanse context, die zoals u zelf beschrijft niet mals is voor dergelijke omgangsvormen (CGVS, p. 15, 16, 21). Uw verklaringen met betrekking tot het moment waarop jullie elkaar voor het eerst zagen of voor het eerst contact hadden, zijn vaag, inconsistent en geven geenszins een doorleefde indruk. Ze doen in elk geval afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden relatie met K..

Wanneer u voorts gevraagd werd hoe vaak u haar zag, zei u dat u naar het huis van de maternale nonkel ging als niemand in hun huis was en dat K. naar uw huis kwam als niemand daar thuis was (CGVS, pagina 11). Eerder verklaarde u echter dat de vier maternale nonkels van K. in één huis woonden (CGVS, pagina 11). Het is echter niet aannemelijk dat jullie het risico namen om af te spreken in een huis waar veel mensen samenwonen en het risico om betrappt te worden dus groot is, noch dat er in dergelijk huishouden, gelet op de Afghaanse context van samenwonen, momenten zijn waarom niemand thuis is en het dus veilig zou zijn geweest om af te spreken. U verklaarde namelijk later in het persoonlijk onderhoud ook zelf dat het vrouwen hun taak is om thuis te blijven en huishoudelijke taken te doen (CGVS, pagina 14). Toen u gevraagd werd of u nooit bang was om betrappt te worden omdat jullie in elkaars huis afspraken, antwoordde u dat liefde iets gek is en dat jullie zich dat niet realiseerden op dat ogenblik (CGVS, pagina 11). U werd later tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op de opmerkelijke situatie dat jullie doorheen de jaren openlijk met elkaar spraken, al dan niet voor de deur van het huis van haar maternale nonkel en u werd gevraagd of niemand dan ooit iets had opgemerkt. Daarop zei u dat K. voor de veiligheid zorgde en voorzorgen nam, dat jullie enkel in de avond afspraken en nooit overdag (CGVS, pagina 6). U blijft echter in gebreke om aan te tonen welke concrete maatregelen jullie namen die ervoor gezorgd zouden hebben dat het veilig was om af te spreken. Later tijdens het persoonlijk onderhoud werd namelijk gevraagd welke maatregelen jullie namen als u haar huis bezocht, waarop u opnieuw verklaarde dat jullie elkaar nooit overdag zagen maar enkel 's avonds als alle mensen aan het slapen waren (CGVS, pagina 15). Eerder had u ook al verklaard dat K. op het dak van hun huis stond als ze naar haar eigen huis ging en dat u haar daar buiten in de nacht zag. Voorts zei u dat ze 's avonds buiten kwam en jullie elkaar buiten zagen als ze naar het huis van haar maternale oom kwam (CGVS, pagina 11). Gevraagd of er andere dingen waren die u deed om de relatie geheim te houden, kwam u niet verder dan te verklaren dat jullie de relatie zo geheim mogelijk probeerden te houden om niemand het te laten weten dat jullie met elkaar praatten (CGVS, pagina 15). Daarbij is het zeer bedenkelijk dat u aanhaalt dat het een voorzorgsmaatregel is om enkel in de avond af te spreken als iedereen aan het slapen is, laat staan dat ze op het dak van het huis zou gaan staan om u te zien. Dergelijk handelen houdt namelijk nog steeds een ernstig risico in, daar dan net iedereen thuis is en dit toch wel erg zichtbare handelingen zijn. U haalde bovendien zelf aan dat jullie vermoord zouden worden als iemand jullie zou betrappen (CGVS, pagina 11). Dat bevestigt de onaannemelijkheid van jullie redeneren en handelen.

Daarenboven werd u later tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd naar bepaalde maatregelen die jullie namen om de relatie geheim te houden als jullie in of bij elkaars huis afspraken. Daarop verandert u uw verklaring en antwoordde u plots dat u haar nooit vroeg om naar uw huis te komen maar dat u naar daar

ging (CGVS, pagina 15). Daarin bent u dus tegenstrijdig, daar u voordien duidelijk en meermaals verklaarde dat jullie naar elkaars huis gingen (CGVS, pagina 11).

Gevraagd waarom u K. zo leuk vond, zei u dat het een materie van het hart was en dat u dat niet kon uitleggen. U zei dat u niets slecht kan zien in een persoon als u verliefd bent en dat uw familie zei dat u haar met rust moest laten (CGVS, pagina 12). Wanneer u gevraagd werd waarom u zo overtuigd was van haar, dan kwam u niet verder dan te verklaren dat u haar leuk vond. U verklaarde dat u haar leuk vindt en zij u en dat het pure liefde is (CGVS, pagina 12). Gevraagd of er bepaalde karakteristieken zijn bij haar die u leuk vond of waarom u zo aangetrokken was tot haar, zei u dat ze heel mooi was en dat u dan verliefd werd op haar. U verklaarde verder dat het belangrijkste ding was dat u van haar hield, dat zij u ook leuk vond op dezelfde manier en dat u dat nog verliefder maakte (CGVS, pagina 12). Wanneer u later gevraagd werd hoe belangrijk religie voor K. was, verklaarde u dat jullie over religie niet spraken, dat jullie beiden moslim waren en vroeg u zich af wat jullie zouden moeten bespreken over religie (CGVS, pagina 14). Wanneer u dan gevraagd werd of er specifieke dingen waren die ze leuk of niet leuk vond, vroeg u zich af wat soort dingen. Toen de vraag verduidelijkt werd, kwam u opnieuw niet verder dan te zeggen dat u niet weet wat ze leuk vond (CGVS, pagina 14). Gevraagd of er echt niets specifiek was dat u over K. kon vertellen, zei u dat ze heel intelligent was, dat ze even jong was als u en dat ze u begeleidde en adviseerde. Verder zei u ook dat ze mooi was, ze van u hield en u ook van haar (CGVS, pagina 14). U werd daarna opnieuw uitgenodigd om extra informatie te geven, maar u kwam opnieuw niet verder dan haar louter te beschrijven als een fijn meisje die korter was dan u in lengte en zei u dat ze fysiek een zwak figuur had (CGVS, pagina 14). Dat u, ondanks verschillende aansporingen, niet verder komt dan dergelijk beknopte en oppervlakkige verklaringen, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden relatie met K..

Toen u de kans kreeg om te vertellen waarover u met K. babbelde, kwam u niet verder dan te vertellen dat jullie aan de telefoon babbelden gedurende drie of vijf uur, dat jullie ook in het echt spraken met elkaar over jullie gevoelens (CGVS, pagina 12). Gevraagd waarover jullie dan praatten, verklaarde u louter dat jullie met elkaar spraken op een normale manier, dat jullie over de toekomst praatten en dat jullie zouden trouwen en een familie zouden hebben (CGVS, pagina 12). U werd opnieuw gevraagd of er niets anders was waarover jullie babbelden, waarop u opnieuw zei dat jullie met elkaar babbelden op een normale manier en dat jullie elkaar moppen vertelden (CGVS, pagina 13). Gevraagd wat jullie zoal bespraken als jullie over de toekomst spraken, zei u "al die dingen dat een vrouw en man kunnen bespreken na het huwelijk" en zei u voorts dat jullie over jullie leven en kinderen spraken (CGVS, pagina 14). U werd dan de vraag gesteld welke plannen jullie maakten. Daarop antwoordde u dat jullie een perfect leven wouden zoals iedereen, een gelukkig leven zonder beperkingen en problemen langs de familiekant (CGVS, pagina 14). U werd dan nog gevraagd hoe jullie toekomst eruit zou zien als jullie zouden trouwen met elkaar, waarop u louter antwoordde dat jullie een mooi leven konden hebben (CGVS, pagina 14). Opnieuw komt u in uw verklaringen dus niet verder dan vage en weinig concrete informatie en geven ze allesbehalve een doorleefde indruk.

Toen u gevraagd werd of de familie van K. op de hoogte was van jullie relatie, zei u dat u nu praat met haar en dat ze u vertelde dat haar moeder erachter kwam via de vrouwen van haar maternale nonkel die in uw buurt woonden, maar dat haar vader en andere familieleden het niet weten. U zei voorts dat haar familie haar zouden vermoorden als de man van de familie erachter komt. Wanneer u gevraagd werd hoe de vrouwen van de maternale nonkels aan het nieuws zijn geraakt, verklaarde u dat ze het te weten kwamen omdat K. haar geheimen deelde met sommige van haar maternale neven (CGVS, pagina 16). Het is echter niet aannemelijk dat K. uit eigen beweging over jullie relatie zou praten met mannelijke familieleden en al zeker niet omdat u zelf schetste wat een dergelijke schande het is in de Afghaanse Pashtoun samenleving om als meisje via de gsm te praten met een jongen (CGVS, pagina 15). Later werd u gevraagd of tot op vandaag niemand van haar familie over de relatie wist, waarop u opnieuw uw verklaringen veranderde en plots zei van niet en ook verklaarde dat ze haar nooit met u zouden laten praten als iemand van haar familie weet zou hebben van de relatie (CGVS, pagina 17). U legt hierbij dus opnieuw een tegenstrijdige verklaring af. U werd ter verduidelijking gevraagd of niemand van haar familie weet dat ze nog met u praat, ook al praten jullie aan de telefoon. Daarop antwoordde u dat u het niet weet maar dat ze vanop het toilet met u praat. Gevraagd of u haar daar nooit actief naar hebt gevraagd, zei u dat u zoiets niet vraagt (CGVS, pagina 17). Bovendien is het bijzonder opmerkelijk dat u niet informeert bij K. of familieleden al dan niet reeds op de hoogte zijn van de relatie die jullie zouden gehad hebben in Afghanistan of over het contact dat jullie nog steeds zouden hebben, gelet op de vrees die daaruit voor jullie zou voortvloeien. Nadien verklaarde u ook nog dat jullie dus bijna dagelijks met elkaar communiceren via de gsm, dat K. heel vaak met u wil praten en dat u haar soms moet aansporen om geen risico's te nemen (CGVS, pagina 17). Daarbij is het uiterst bedenkelijk dat K., na alle problemen die jullie reeds kenden en de vrees die u zou hebben, toch nog het risico neemt om u zo vaak te bellen, zonder enige concrete voorzorgsmaatregel.

Al het bovenstaande doet besluiten dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw voorgehouden relatie met K. en doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die u als gevolg van die relatie zou hebben ondervonden.

U verklaart dat u niet in Afghanistan kon blijven omdat u niet bij uw familie wou en kon blijven leven (CGVS, pagina 10). U zei echter dat niemand wist over uw verboden liefdesrelatie met K. maar dat enkel uw eigen familie op de hoogte was (CGVS, pagina 11). Gevraagd wanneer u over de relatie met uw familie sprak, antwoordde u naast de kwestie dat ze uw gsm namen, ze uw hoofd kaal schoren en u voor drie of vier maanden uw gsm niet kon gebruiken (CGVS, pagina 15). Daarbij doet het erg de wenkbrauwen fronsen dat u zelf zou hebben verteld aan uw moeder en uw familie hoe u K. heeft ontmoet en hoe jullie contact hielden, terwijl u die informatie gewoon verder kon verzwijgen en kon vragen aan uw familie om een aanzoek te doen, zonder uzelf en K. ten schande te brengen. U verklaarde namelijk eerder dat het een grote schande was en dat een meisje zoals K. als niet goed wordt beschouwd als ze via een gsm praat met een jongen (CGVS, pagina 15). Wanneer u gevraagd werd wat u deed te beslissen om het tegen uw familie te vertellen, zei u dat u die beslissing nam omdat iemand een aanzoek deed aan K. en dat u bang werd dat ze aan iemand anders zou beloofd worden (CGVS, pagina 15). Toen u echter gevraagd werd hoe het huwelijksaanzoek aan K. waarover u het had, is afgelopen, moest u het antwoord schuldig blijven. U verklaarde dat ze misschien het verzoek hebben afgewezen, dat haar familie misschien gebreken vond in de familie, maar dat u het niet wist (CGVS, pagina 20). Dit doet serieuze vragen rijzen, daar u nog dagelijks met haar praat (CGVS, pagina 5). Gevraagd of u daar ooit naar hebt geïnformeerd, zei u van niet (CGVS, pagina 20). Gevraagd wie van de familie van K. weet had van jullie relatie toen u Afghanistan verliet, zei u dat niemand van de familie dat wist. Gevraagd wie op de hoogte was buiten uw familieleden, zei u dat u het nooit aan iemand gezegd heeft buiten uw eigen familie (CGVS, pagina 17). Toen u gevraagd werd naar de invloed van de hele situatie op uw leven thuis nadat u het aan uw vader had verteld, verklaarde u dat ze u vuiler dan een hond beschouwden, dat uw familie u haatte en u niet respecteerden en dat u zich niet comfortabel voelde in uw eigen huis (CGVS, pagina 19). Daarnaast verklaarde u dat uw vader u ook zou vermoorden als u zou terugkomen (CGVS, pagina 20). Uw vader werd echter op de hoogte gesteld van de relatie reeds één jaar voor uw vertrek (CGVS, pagina 19). De stelling dat uw vader u zou vermoorden als u zou terugkomen (CGVS, pagina 20) en u vreest voor uw eigen leven kan bijgevolg niet overtuigen, daar u dus nog een lange tijd thuis heeft gewoond sinds uw vader op de hoogte was van de relatie, zonder dat uw vader dergelijke stappen blijkt ondernomen te hebben.

Gelet op het bovenstaande en gelet op het feit dat er geen geloof gehecht wordt aan de voorgehouden relatie die u had met K., kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u daarom zou gehad hebben met uw familie of die u bij terugkeer met uw familie daar zou hebben.

Tot slot haalde u ook dat u zelfmoord probeerde te plegen (CGVS, pagina 10). Ook uw verklaringen over deze zelfmoordpoging kunnen niet overtuigen. U verklaarde dat u het probeerde en in het Nangarhar publieke ziekenhuis was als u terug uw ogen opende (CGVS, pagina 13). Gevraagd wie u heeft gevonden, zei u dat u het niet wist maar dat u in het ziekenhuis was als u uw ogen open deed (CGVS, pagina 13). Voorts verklaarde u eerst dat er specifieke planten waren die u wou gebruiken om uzelf te doden (CGVS, pagina 10). Nadien veranderde u uw verklaring en zei u dat u de spray van de insectenkiller die ze gebruiken voor planten in een beker heeft gedronken (CGVS, pagina 13). Uw verklaringen zijn dus opnieuw niet eenduidig en geven geen doorleefde indruk. Gevraagd of u dit ooit nog besprak met uw paternale nonkel of iemand anders, zei u dat nadien iedereen in uw familie in Pachiragam en de dorpelingen het te weten kwamen en het voor u niet langer mogelijk was om daar te leven omwille van gevoelens van schaamte (CGVS, pagina 13). Eerder verklaarde u ook al dat iedereen erachter kwam en het voor u moeilijk werd om daar te blijven omdat u beschaamd was en omdat mensen u bespotten (CGVS, pagina 10). Dat u zich schaamde en bespot werd, is echter bezwaarlijk zwaarwichtig genoeg te noemen om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U laat verder na te verklaren hoe iedereen dat te weten is gekomen. Gevraagd wanneer u geprobeerd heeft om zelfmoord te plegen, zei u dat dit één jaar of anderhalf jaar voor uw vertrek was (CGVS, pagina 13). Opnieuw doet het echter de wenkbrauwen fronsen dat u toch nog zo lang nadien thuis bent blijven wonen en trekt dit de vrees die u hieromtrent beweert te hebben zeer ernstig in twijfel. Voorts verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u zo emotioneel was dat u zelfs niet meer bezig was met uw eigen leven, dat u niet meer om uw eigen leven gaf en zelfmoord zou plegen (CGVS, pagina 13). Nadien verklaarde u dat u meermaals smeekte bij uw familie om een aanzoek te doen aan K., maar dat ze het niet accepteerden en u bijgevolg niets meer had om te doen en geen andere optie zag dan zelfmoord plegen (CGVS, pagina 13). Ter bevestiging werd u gevraagd of u zich zo voelde omwille van de hele situatie, waarop u bevestigend antwoordde en zei dat die obstakels u ertoe hebben gezet zelfmoord te proberen plegen (CGVS, pagina 13). U haalt de relatie met K. en de problemen die daaruit voortvloeiden met uw familie dus aan als de oorzaak of aanleiding van uw zelfmoordpoging. In deze moet worden opgemerkt dat, zoals hierboven reeds werd geargumenteed, aan de relatie met K. geen geloof gehecht wordt, noch aan de problemen die daaruit voortvloeiden. Bijgevolg kan er dus ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat u omwille daarvan zelfmoord zou willen plegen. Omwille van bovenstaande kan ook hieruit geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden in uw hoofde.

Naast het door u aangehaalde vluchtmotief, namelijk de liefdesrelatie die u had met K. en de problemen die daaruit voortvloeiden, haalde uw advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat rekening moet worden gehouden met uw verblijf in een Westers land en uw verwestering (CGVS, pagina 20). Hieronder wordt besproken om welke reden ook dit niet volstaat om aanleiding te geven tot het toekennen van een internationale beschermingsstatus in uw hoofd.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

U laat echter na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar een andere manier van leven in Afghanistan dan in België en ook kan verwezen worden naar uw vertrek uit Afghanistan reeds vijf jaar geleden, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofd kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en

dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Wanneer u werd gevraagd of er zaken zijn die te maken hebben met uw verblijf in België of Europa die voor u een vrees opleveren als u zou terugkeren naar Afghanistan, verwees u louter naar de algemene verschillen waarbij mensen in België anders leven en meer vrijheid hebben (CGVS, pagina 21). U verklaarde dat mensen hier een andere reden van leven hebben, dat ze alles kunnen doen, dat ze een eigen levenspartner kunnen kiezen en dat u dat recht niet heeft in Afghanistan maar dat uw familie uw levenspartner kiest en alle beslissingen voor u maakt. U zei voorts dat u zich teleurgesteld en hopeloos voelt als u in België een koppel ziet en dat u zich afvraagt waarom jullie dat niet kunnen. Gevraagd of er nog iets anders was dat u daarover wou zeggen, zei u dat u hoopt op een positieve beslissing om u een leven en toekomst te geven in België die u het recht geven om uzelf veilig te voelen en te leven volgens uw eigen keuze (CGVS, pagina 21). Er werd dan nog gepolst naar dingen die u hier wel kan doen die u in Afghanistan niet kan doen. Daarop verklaarde u dat men hier eigenaar is van het eigen leven en dat in Afghanistan uw familie alles over u beslist (CGVS, pagina 21).

In uw geval haalt u dus geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Het volstaat aldus niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot is het zeer opmerkelijk dat u zelf geen gewag maakt van ‘verwestersing’ wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer, maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt (CGVS, pagina 20). Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot minstens 17 of 18-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS, p. 5-6), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar school gegaan te zijn tot de twaalfde graad en nog contact te hebben met familieleden en andere personen in Afghanistan (CGVS, p. 5-6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw vluchtmotief en heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. U legt louter uw eigen taskara voor, dewelke louter een indicatie geeft van uw identiteit. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Dit document spreekt zich bovendien geenszins uit over uw vluchtmotieven, waardoor dit niet bij machte is de beoordeling van het CGVS te herstellen. Daarnaast ontving het CGVS een mail van uw advocaat met opmerkingen op de vragenlijst CGVS. Hier moet worden opgemerkt dat dit ten eerste niets verandert aan bovenstaande conclusie. Ten tweede is het bedenkelijk dat u wel correcties gaf op het door u verklaarde relaas, maar u wel

bleef vasthouden aan dit verzonnen relaas dat u nadien plots pas corrigeerde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments

van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Op 12 april 2024 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota met de volgende stukken neer:

"1. Attest van de heer S.D.

2. Attest van het interimkantoor

Deze stukken staven de verwestering van de verzoekende partij".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van *"artikel 1, A, §2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming evenals artikel 3 van het EVRM."*

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het

onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. Beoordeling

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert."

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Verzoeker verklaarde dat hij vreest bij terugkeer te worden vermoord door zijn familie omdat hij een verboden liefdesrelatie had met een meisje. De verwerende partij heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas.

De verwerende partij stelde vooreerst vast dat verzoeker de verklaringen die hij aflegde bij de dienst Vreemdelingenzaken inzake meerdere persoonsgegevens en zijn asielrelaas wijzigde tijdens het persoonlijk onderhoud, zoals uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt daar het volgende tegenover:

“Overwegende dat tegenpartij aan verzoeker verwijt dat hij voor zijn diensten helemaal verschillende verklaringen afgelegd heeft van de welke die bij voor de DVZ heeft afgelegd.

Dat ze in dit verband verschillende verschillen opmerkt.

Dat volgens haar, verzoeker niet met de Belgische autoriteiten meegewerkt heeft.

Dat verzoeker echter verklaard heeft dat hij had geluisterd naar het advies van landgenoten die hem hadden gezegd niet de hele waarheid voor de DVZ te onthullen.

Dat hij er nu spijt van heeft, dit advies opgevolgd te hebben en het was op advies van zijn vorige raadsman dat verzoeker al zijn problemen aan het CGVS durfde te onthullen.

In elk geval, zijn de verschillen van een klein belang, aangezien deze betrekking hebben op zijn opleiding of op het feit of hij al dan niet met K. was verloofd.

Dat het daarbij niet van belang is, dat hij daadwerkelijk verloofd was, maar dat hij een relatie had met dit jonge meisje.”

Verzoeker doet uitschijnen dat zijn inconsistente verklaringen niet echt van belang zijn. Nog daargelaten de vraag of hij daarin kan worden gevolgd inzake zijn opleidingsniveau, kan hij in ieder geval niet worden bijgetreden voor zover hij doet uitschijnen dat de vermelding of hij verloofd was met K. dan wel een verboden liefdesrelatie met haar had niet relevant zou zijn. Immers, verzoeker verklaarde bij de dienst Vreemdelingenzaken dat hij internationale bescherming behoefde omdat hij samen met zijn vader deelnam aan het verzet tegen Daesh en zijn vader werd ontvoerd. Hij vermeldde daarbij dat hij verloofd was. Bij de verwerende partij wijzigde hij zijn vluchtrelaas naar het hebben van een verboden liefdesrelatie zonder meer. Samen met de verwerende partij is de Raad van oordeel dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het gegeven dat verzoeker bij de dienst Vreemdelingenzaken een ander vluchtmotief heeft gegeven dan bij zijn latere verklaringen, ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Ook waar verzoeker één en ander vergoelijkt door erop te wijzen dat hij heeft geluisterd naar het advies van landgenoten die hem hadden gezegd niet de hele waarheid te onthullen bij de dienst Vreemdelingenzaken, kan de Raad de verwerende partij bijtreden waar zij in de bestreden beslissing hamert op de medewerkingsplicht, het feit dat hem meermaals werd gewezen op de vertrouwelijke behandeling van zijn verklaringen, het feit dat hij zelf verantwoordelijk is voor het brengen van zijn werkelijke asielmotieven en het gegeven dat hij dat niet deed op aanraden van anderen geen verschoning is. Immers, zoals dat ook wordt gesteld, wordt het belang van dat alles uitdrukkelijk vermeld in de vragenlijst die wordt ingevuld bij de dienst Vreemdelingenzaken. Zo werd verzoeker bij DVZ op het hart gedrukt dat hij steeds de waarheid moet vertellen, dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat zijn verzoek om internationale bescherming wordt verworpen en werd ook uitdrukkelijk gesteld: *“Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (vragenlijst CGVS)

De geviseerde motivering, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, blijft onverminderd overeind.

In de bestreden beslissing wordt verder vastgesteld dat en toegelicht waarom verzoekers verklaringen omtrent de voorgehouden relatie die hij zou hebben gehad met K. en de problemen die daaruit voortvloeiden niet geloofwaardig zijn.

Verzoeker betoogt ter zake:

“Overwegende dat tegenpartij het werkelijke bestaan van de relatie tussen verzoeker en K. betwijfelt. Dat, ten eerste, tegenpartij aan verzoeker verwijt dat hij de precieze datum van hun eerste ontmoeting niet heeft kunnen bepalen. Dat nochtans, verzoeker verklaard heeft dat hij bij de eerste ontmoeting tussen 12 en 14 jaar oud was, dat wil zeggen rond 2011, 2012 en 2013. Dat tegenpartij erop wijst dat verzoeker tijdens zijn verhoor eerst zei dat zijn eerste contact 6 of 7 jaar voordat hij Afghanistan verliet plaatsvond en vervolgens heeft hij gezegd dat het 4 jaar was, voordat hij Afghanistan verliet. Dat dit verschil in duur eenvoudig kan worden verklaard door het feit dat verzoeker niet meer weet of hij 12, 13 of 14 jaar oud was.

Dat het onbetwistbaar is dat verzoeker AFGHANISTAN in 2018 heeft verlaten, hetgeen zou betekenen dat de eerste ontmoeting met K. plaatsvond tussen 2012 en 2014. Dat dit min of meer overeenkomt met de door verzoeker beschreven leeftijd. Dat bovendien, verzoeker de aandacht trekt op het punt dat in zijn land er weinig belang wordt gehecht aan datums. Dat het begrip jaar moeilijk is en totaal verschillend is dan wat de Europeanen ervan kunnen begrijpen. Dat het dan ook logisch is, dat verzoeker moeilijkheden ondervindt om gebeurtenissen in de tijd te plaatsen. Dat ten tweede, tegenpartij verbaasd dat K. de eerste stap had gezet om verzoeker te ontmoeten, terwijl volgens hem, een meisje dat via een gsm contact met een jongen opneemt als "vuil" wordt beschouwd. Dat verzoeker herinnert dat K., in het begin hem per brief contacteerde en niet per gsm. Dat het later was, dat verzoeker het initiatief genomen heeft om telefonisch contact met haar op te nemen. Dat, hoe dan ook, het feit dat een meisje de eerste stap per telefoon of per brief zet, in AFGHANISTAN onvoorstelbaar is, niet betekent dat dit niet werkelijk mogelijk is. Dat dit te geloven zou zeer naïef zijn en geeft derhalve niet aanleiding tot het betwijfelen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker. Dat ten derde, tegenpartij aan verzoeker verweten heeft, dat hij ten eerste heeft gezegd dat hij de brief via een kind had ontvangen omdat hij te ver van huis was en ten tweede dat hij K. voor het huis van de oom van moederskant had gezien, wat volgens tegenpartij niet mogelijk zou zijn als hij te ver van huis was.

Dat verzoeker dit verwijt niet begrepen heeft, voor zover het feit dat hij te ver van het huis was niet betekende dat hij geen zicht had op het huis. Dat ten slotte, tegenpartij verbaasd was dat de eerste keer dat K. en verzoeker voor de deur van het huis van de oom van moederskant ontmoet hebben, zij 10 à 15 minuten lang de hand schudden, elkaars hand vasthielden en met elkaar spraken, hoewel dit soort gedrag als riskant werd beschouwd. Dat verzoeker eenvoudig uitgelegd heeft dat ze toen nog kinderen waren. Dat verzoeker inderdaad zijn leeftijd op ongeveer 12 tot 14 jaar schatte en K. was toen 12 tot 18 maanden jonger. Dat zij op geen enkel moment beschouwd hebben dat een discussie tussen jonge kinderen als gevaarlijk zou kunnen worden opgevat. Dat tegenpartij deze jonge leeftijd en hun onschuld niet opzij mag zetten.. Overwegende bovendien dat tegenpartij bemerkt dat verzoeker verklaard heeft dat hij naar het huis van zijn oom van moederskant ging toen er daar niemand aanwezig was om K. te zien. Dat tegenpartij deze stap ook volstrekt verrassend beschouwt voor zover zij niet gelooft dat een huis waar veel mensen wonen, op een bepaald moment leeg staat en in ieder geval dat verzoeker en zijn vriendin zoveel risico's hebben genomen. Dat verzoeker uitlegt dat de huizen in AFGHANISTAN op p landhuizen lijken, die heel groot zijn. Dat het bovendien zij was die verzoeker opbelde om hem te zeggen dat hij kon komen op tijdstippen waar zijn aanwezigheid het minste risico liep. Dat zij elkaar ook maar 5 of 6 keer hebben ontmoet, en dat dit zeker niet in het huis was, maar voor de deur. Dat omdat zij erg jong waren, het voor hen erg moeilijk om speciale voorzorgsmaatregelen te nemen.

Overwegende dat tegenpartij niet overtuigd is door de relatie die verzoeker beweert gehad te hebben met K. omdat hij niet nader verklaard heeft waarom hij zich tot dit jonge meisje aangetrokken voelde. Dat verzoeker erop gewezen heeft dat liefdesrelaties in AFGHANISTAN geenszins vergelijkbaar zijn met die in Europa. Dat het in AFGHANISTAN gebruikelijk is om op zeer jonge leeftijd te trouwen. Dat dit geenszins betekent dat zij de nodige rijpheid hebben om dit te doen. Op die leeftijd ontstaan snel liefdesgevoelens die vaak worden gewekt door een louter fysieke aantrekkingskracht. Bovendien, herinnert verzoeker dat hij K. slechts 5 of 6 keer heeft ontmoet. Dat het dus dan ook volstrekt logisch dat hij over weinig informatie over haar beschikt. Dat in elk geval, in AFGHANISTAN, de huwelijken heel snel en op zeer jonge leeftijd gebeuren. Dat liefdesgevoelens vaak gebaseerd zijn op een uiterlijk omdat ze weinig tijd hebben om elkaar te leren kennen. Overwegende dat tegenpartij zich verbaast over het feit dat K. op eigen initiatief met mannelijke familieleden heeft gesproken, hoewel dit voor haar een groot risico vormde. Verzoeker wil dit rechtzetten door te vermelden dat zij niet met mannelijke familieleden heeft gesproken, maar wel met haar nichten. Dat het haar nichten waren die erover met haar neven gesproken heeft. Dat het feit dit aan haar nichten te vertellen op geen enkele manier gevaarlijk voor haar was, aangezien zij dit alleen met meisjes die zij kende en die ze vertrouwde sprak. Wat de huidige situatie betreft, was verzoeker eerlijk met tegenpartij en erkende dat hij dat hij nog steeds contact had met K.. Dat de situatie van K. in Afghanistan niet zonder gevaar is. Dat zij haar familie heeft onteerd en nog steeds door hen wordt mishandeld. Dat het feit verzoeker op te bellen de enige uitweg is die zij voor het ogenblik heeft. Dat het daarom voor hem ondenkbaar is deze contacten te stoppen. Dat verzoeker zich in ieder geval grote zorgen maakt over haar situatie in het land.”

In tegenstelling tot wat verzoeker wil laten geloven wordt hem niet verweten dat hij niet “de precieze datum van hun eerste ontmoeting” heeft kunnen bepalen. Dat in Afghanistan weinig belang wordt gehecht aan data is derhalve niet relevant. De vaststelling dat verzoeker nu eens verklaarde dat hij K. ontmoette zes of zeven jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan, en dan weer vier jaar voor zijn vertrek, doet wel degelijk afbreuk aan de

geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dat hij de oorzaak van deze inconsistentie ziet in het feit dat hij niet meer wist of hij nu 12, 13 of 14 jaar oud was toen hij haar leerde kennen en dus ook niet meer hoe lang hij haar kende enerzijds, en het feit dat weinig belang wordt gehecht aan data zodat het voor hem moeilijk is om de gebeurtenissen in de tijd te plaatsen, zoals verzoeker thans stelt, biedt geen soelaas. Immers, verzoeker had wel degelijk een referentiepunt in de tijd; zo verklaarde hij dat hij K. ontmoette toen hij “ongeveer in de 8e klas” was (NPO, p 11), zodat het geenszins aannemelijk is dat hij geen meer coherente verklaringen kon afleggen.

Verzoekers vergoelijking dat dit verschil ligt aan het feit dat hij niet meer weet of hij toen 12, 13 of 14 jaar oud was doet daaraan geen afbreuk, nu in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij deze eerste ontmoeting wat preciezer dan met een verschil van twee à drie jaar in de tijd zou kunnen situeren. Bovendien verklaarde hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat het argument dat het begrip “jaar” moeilijk is en totaal verschillend dan wat Europeanen ervan kunnen begrijpen en het dan ook logisch is dat verzoeker moeilijkheden ondervindt om de gebeurtenissen in de tijd te plaatsen brengt evenmin soelaas.

Verzoeker betoogt verder dat K. hem in het begin per brief contacteerde en niet per gsm, en dat hoe dan ook het feit dat een meisje de eerste stap zet per brief of telefoon misschien onvoorstelbaar is, maar niet onmogelijk. De Raad acht het echter niet onredelijk te stellen, zoals de verwerende partij dat doet, dat het in de Afghaanse context niet aannemelijk is dat K. het risico zou nemen om toenadering te zoeken om verzoekers nummer te vragen. Verzoekers verklaring dat een meisje die een jongen contacteert via een gsm als vuil wordt aanzien, bevestigt dit. Ze haalt overigens ook verzoekers vergoelijking dat hij en K. aan de deur van het huis van de maternale oom elkaars handen vasthielden en gedurende tien à vijftien minuten daar bleven geen argwaan wekte omdat ze nog kinderen waren volledig onderuit. Daarenboven geeft hij daarmee een andere uitleg dan wat hij verklaarde tijdens het onderhoud bij de verwerende partij, met name dat ze op dat moment emotioneel waren en hij niet meer om zijn eigen leven gaf, hetgeen impliceert dat hij zich wel degelijk bewust was geweest van het risico van dergelijk handelen. Voorts met betrekking tot het risico dat verzoeker en K. zouden hebben genomen om af te spreken in elkaars huizen wanneer niemand thuis was, valt dit niet te rijmen met zijn verdere verklaring dat ze nooit overdag afspraken maar alleen 's avonds, wanneer iedereen sliep. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat ze elkaar maar 5 of 6 keren hebben ontmoet, en niet in huis maar voor de deur, hetgeen, zoals de verwerende partij ook al stelde, zeker 's avonds erg zichtbare handelingen zijn. Dat K. hem zou hebben opgebeld om te zeggen wanneer hij kon komen op de minst risicovolle momenten, zou dat risico niet weg nemen, nu zij voor de deur en dus in de publieke ruimte afspraken. Dat zij dergelijk risico zouden nemen, in de wetenschap dat zij zouden vermoord worden als iemand hen zou betrappen, zoals verzoeker verklaarde, is niet aannemelijk. Daarenboven wordt in het verzoekschrift geen verklaring gegeven voor het feit dat verzoeker nu eens vertelde dat zij naar elkaars huizen kwamen, en dan weer dat K. nooit naar zijn huis kwam maar hij altijd naar haar ging, zoals ook vastgesteld door de verwerende partij.

Zelfs los van het motief aangaande het moment waarop het kind de brief van K. aan verzoeker gaf en de vraag of hij haar had kunnen zien staan bij het huis van de maternale oom -dat aldus als overtuigend wordt beschouwd- treedt de Raad de verwerende partij bij in haar uitvoerige motivering met betrekking tot het moment waarop verzoeker en K. elkaar voor het eerst zagen en met betrekking tot de verdere ontmoetingen die zij zouden hebben gehad, alsmede in de conclusie dat aan de voorgehouden relatie geen geloof kan worden gehecht.

Eén en ander klemmt des te meer nu verzoeker slechts vage en weinig doorleefde verklaringen aflegde over K. als persoon, over het waarom van zijn interesse voor haar, over haar interesses en over de gesprekken die hij met haar voerde, zoals toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt daar tegenover dat liefdesrelaties in Afghanistan niet vergelijkbaar zijn met die in Europa, dat hoewel het gebruikelijk is om op zeer jonge leeftijd te trouwen de betrokkenen niet altijd de nodige rijpheid hebben en dat de verliefdheid wordt opgewekt door een louter fysieke aantrekkingskracht. Bovendien, zo stelt hij, heeft hij K. maar een keer of vijf of zes ontmoet, zodat het logisch is dat hij over weinig informatie over haar beschikt. De Raad stelt echter vast dat verzoeker verklaarde niet alleen gesprekken te hebben met K. wanneer hij haar kon ontmoeten, maar dat zij ook uren met elkaar babbelden wanneer zij telefonisch contact hadden. Dat hij niet verder kwam dan de vage en weinig doorleefde verklaringen die door de verwerende partij werden opgetekend, is dan ook niet geloofwaardig.

Los van de vraag aan wie van de familie K. één en ander zou hebben toevertrouwd over hun relatie, legde verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen af over de vraag of de familie van K. op de hoogte was van hun relatie en toonde een opmerkelijk gebrek aan interesse betreffende vraag of ze inmiddels al dan niet op de hoogte zijn. Verzoeker kan dan ook niet zonder meer het risicovolle gedrag dat K. stelt door hem, ondanks alle problemen die zouden zijn voortgevloeid uit hun verboden relatie, alsnog vaak op te bellen, verklaren door te stellen dat dit haar enige uitweg is omdat zij haar familie zou hebben onteerd en er wordt mishandeld.

De verwerende partij acht het verder niet aannemelijk dat verzoeker zelf aan zijn familie zou hebben verteld hoe hij K. had ontmoet en hoe hij contact met haar hield, terwijl er geen noodzaak was om dat prijs te geven en hij gewoon aan zijn familie kon vragen een aanzoek te doen, zonder zichzelf en K. tot schande te brengen.

Verzoeker stelt hierover het volgende:

“Overwegende dat tegenpartij zich verbaasd dat verzoeker aan zijn moeder en familie verteld heeft hoe hij K. had ontmoet, terwijl hij zijn familie alleen maar hoefde te vragen voor te stellen met haar te trouwen. Dat verzoeker uitgelegd heeft uit dat hij in paniek was geraakt toen hij hoorde dat K. was beloofd voor een ander huwelijk. Dat hij daarom alles verteld heeft, dit om uit te leggen waarom het absoluut noodzakelijk was dat het huwelijksaanzoek van zijn familie aan K. snel zou gericht zijn.”

Verzoeker overtuigt niet. Enerzijds niet omdat hij zelf had verklaard dat het een grote schande was dat een meisje als K. via een gsm zou praten met een jongen hetgeen haar ongeschikt zou hebben gemaakt als huwelijkskandidate en omdat hij zelf daarbij ook de toorn van zijn familie zou riskeren, en anderzijds omdat verzoeker niet kon vertellen wat het gevolg was geweest van het huwelijksaanzoek van zijn concurrent, niettegenstaande hij nog steeds contact zou hebben met K. Verder, met betrekking tot zijn verklaring dat zijn vader hem zou vermoorden als hij zou terugkomen en de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker, sinds zijn vader op de hoogte zou zijn gebracht, toch nog een jaar thuis heeft gewoond zonder dat zijn vader dergelijke stappen zou hebben ondernomen, stelt verzoeker dat hij nooit heeft beweerd dat hij gedurende dat jaar normaal heeft geleefd. Hij heeft er, zo stelt hij, al die tijd bij zijn familie op aangedrongen dat K. ten huwelijk zou worden gevraagd. Bovendien is de situatie verergerd nu verzoeker het land heeft verlaten en zijn studies heeft stopgezet terwijl zijn familie wilde dat hij met een ander meisje trouwde. De Raad kan alleen maar vaststellen dat dit een post factumverklaring betreft die niet van aard is om afbreuk te doen aan de door verzoeker geïssueerde motivering.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij op goede gronden heeft kunnen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden relatie met K. en aan de problemen met zijn familie die hij om die reden zou hebben gehad of zal hebben bij terugkeer. Aangezien verzoeker niet betwist dat deze beweerde problemen aan de basis zouden hebben gelegen van zijn zelfmoordpoging, kan ook hieraan geen geloof worden gehecht, temeer nu verzoeker, zoals dat ook blijkt uit de bestreden beslissing, tegenstrijdige verklaringen aflegde over de manier waarop hij zichzelf van het leven zou hebben proberen te beroven. Verzoeker betoogt “dat het over hetzelfde gaat”, maar kan om evidente redenen niet worden gevolgd waar hij wil doen aannemen dat zijn verklaring dat hij zelfmoord trachtte te plegen met specifieke planten niet strijdig is met de verklaring dat hij een insecticide zou hebben gedronken.

De Raad is van oordeel dat uit de hiervoor besproken motieven, die pertinent zijn omdat ze de kern van verzoekers vluchtrelaas betreffen en steun vinden in het administratief dossier, en die niet werden weerlegd door verzoeker, afdoende blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. De niet besproken motieven die betrekking hebben op de vermeende zelfmoordpoging van verzoeker zijn overtuigend.

Verzoeker brengt met zijn aanvullende nota nog twee attesten bij van de heer S.D. van het bedrijf waar verzoeker tewerkgesteld is sedert november 2023, en van de heer K.V., van het interimkantoor dat verzoeker heeft uitgestuurd, die beiden getuigen over de kwaliteiten van verzoeker als werknemer. Volgens verzoeker staven deze stukken de verwestering van verzoeker.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing vooreerst vastgesteld dat niet blijkt dat in het algemeen gesteld kan worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Inderdaad, uit de objectieve landeninformatie die door de verwerende partij in haar aanvullende nota werd geactualiseerd blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen actuele informatie bij die zou nopen daar anders over te denken.

Wel kunnen de volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1) en van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). Aangezien verzoekers relaas echter ongeloofwaardig is bevonden, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Het komt dus aan verzoeker toe om met andere elementen concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder merkt verwerende partij op dat uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan evenmin blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker brengt zelf, zo stelt verwerende partij nog, geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

Verzoeker verwijst enkel naar het feit dat hij in België werkt en hier wordt beschouwd als een goede werknemer, zonder meer.

De Raad is van oordeel dat uit het loutere feit dat verzoeker is tewerkgesteld in een toeleveringsbedrijf voor een autoconstructeur niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, alwaar hij is geboren en getogen en waar zijn familie -hij verklaarde nog telefonisch contact te hebben met zijn moeder en broer- nog verblijft (NPO, p 5-6). Verder maakt hij op deze gronden niet in concreto aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als een persoon die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoont dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij valt binnen het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van artikel 48/4, § 2, a) of b) van dezelfde wet. Verder kan alleen maar worden vastgesteld dat hij geen argumenten bijbrengt die de pertinente beoordeling van de verwerende partij inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) in een ander daglicht stelt, temeer nu de actuele informatie die werd bijgebracht in de aanvullende nota van de verwerende partij niet noopt tot een andere beoordeling.

3.4. Het middel kan niet worden aangenomen. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. WIJNANTS
---------------------	-------------